

POŠTOVANA RODBINO, PRIJATELJI I SVI KOJI STE POZNAVALI ZVONIMIRA VOJVODU!!

Skupili smo se u ovom tužnom času da mu iskažemo poštovanje i zahvalu, za sve što je bio i učinio.

Počašćeni smo njegovim prijateljstvom, a uspomena i sjećanje na njega neka dugo traje i neka ne izbljedi.

Bio je čovjek vrlo jednostavan, a veliki duhom. Prošao je mnoge životne kalvarije, koje su ga uvijek jačale, hrabrile i tjerale naprijed. Nije stao ni pred kakvom zaprekom, dapače ona mu je uvijek bila motiv za novi izazov i utrku.

Zvonimir Vojvoda rođen je 23. travnja 1941.g. u Kotoribi gdje je završio i osnovnu školu 1956.g. Potom uči košarački zanat i pohađa šegrtsku školu, koja mu daje mogućnost zapošljavanja u Gigantu do 1958.g.

Nije zadovoljan tim poslom, a uvjeren da može postići više kreće u večernju gimnaziju u Varaždinu, izdržavajući se sam pletući košare.

1963.g. položio je veliku maturu i upisao se na Filozofski fakultet s namjerom studirati njemački jezik.

Kroz sve vrijeme odrastanja u njemu se budi želja za odlaskom u slobodne zemlje, jer je znao da bez partijske knjižice nema napredovanja. Njegova obitelj to je dobro osjetila. Kako u to doba komunističke vlasti nisu dozvoljavale legalni prelaz granice on se odlučio na bijeg. Dva je puta vraćen s granice i saslušan u Zagrebu, no on ne posustaje ,a istovremeno studira.

U rujnu 1964.g. ponovno bježi preko granice kod Dravograda. Kad se konačno domogao Njemačke, uz velike teškoće, upisao je bolničku školu i radio kao bolničar za plaću od koje se nije moglo živjeti, pa se zaposlio u željezari. Tamo susreće veliki broj hrvatskih izbjeglica koje su mu bile od pomoći.

1966.g. zaposlio se u servisu američke vojske do 1968.g. U jesen 1969.g. upisuje medicinski fakultet u Homburgu, na kojem je diplomirao 1976.g. Kasnije je specijalizirao anesteziologiju i radio do 2006.g. kada je umirovljen.

Tamo je zasnovao i obitelj sa suprugom Erikom. Dobili su troje djece: Katarinu, Gabrijelu i sina Maria.

U neizvjesnim i teškim danima za Hrvatsku iskazao se kao veliki domoljub i Hrvat, bez busanja u prsa radio je samozatajno i mnogo. Prvi iskaz i val emocija prelio ga kad se 16. listopada 1990.g. našao na otkrivanju spomenika banu Jelačiću u Zagrebu s bratom Alojzom i priznao kako su mu tada potekle suze radosnice.

U ljeto 1991.g. počelo se u Njemačkoj sa skupljanjem pomoći kako financijske tako i materijalne za mladu hrvatsku vojsku. Kupovao je vojnu odjeću i obuću, dalekozore i šljemove, te ih dovezio u Čakovec zbog daljnje distribucije. Sanitetski materijal i lijekove plaćao je vlastitim novcem. Svaka pošiljka bila je vrijedna 50 tisuća DM, a u četiri godine rata bilo ih je 16. Skupio je i novac za vozilo hitne pomoći i darovao ga Županijskoj bolnici Čakovec, od koje je dobio zahvalu i Plaketu Općine Kotoriba.

Posebni ponos doživio je nakon Bljeska i Oluje kad su hrvatski vojnici pokazali svijetu kako se brani rodna gruda.

2006.g. dolazi u mirovinu i na žalost počeo je poboljšavati. Dijagnosticirana mu je teška bolest. On ni dalje ne gubi volju i želju za životom i usprkos bolesti sjeda u auto i posjećuje

svoju Kotoribu. Zadnji puta je to bilo u lipnju mjesecu kako bi se sastao sa svojom sestrom Milkom i šogorom Stanislavom Fundak koji su stigli iz Amerike.

Uz veliku humanitarnu pomoć koja je bila usmjerena prema ratištima i bolnicama bio je i veliki dobrotvor Župe, Kulturno umjetničkog društva, a pojedinačno je pomagao i pripadnicima hrvatske vojske kao i njihovim roditeljima, rođacima koji su bili stari i nemoćni, a za dobrobit Kotoribe bio je i suosnivač radio Međimurja.

Pitajući ga da li je siguran da njegova pomoć dolazi u prave ruke, samo je odmahnuo rukom i rekao: Zato moraš dati na više strana i onda je sigurno da će bar negdje stići u prave ruke.

Da bi to sve mogao pomagati u Njemačkoj je radio dva posla kao liječnik, a štedio je i na sebi da bi mogao što više pomoći.

U aktivnost humanitarne pomoći uključio je i svog sina Maria, i dok su se njegovi prijatelji zabavljali za blagdane on je dovozio kamione pomoći u Hrvatsku, a ljubav za hrvatsku i hrvatski jezik prenio je i na svoju kćer Gabrijelu koja je pohađala tečajeve i ljetnje škole u Hrvatskoj i danas tečno govori hrvatski jezik.

Zvonko nije žalio truda ni vremena kako bi se našao u našoj sredini za proljetno i jesensko proštenje i obvezno je za godišnjicu sa svojom braćom posjećivao Blajburg. Jedan je od prvih koji je javno govorio o žrtvama koje su zakopane u lešu. Nažalost nije uspio vidjeti podignuti spomen križ u njihovu čast. Dao si je truda i popisao ubijene i nestale u 1. svjetsko, i 2. svjetskom ratu, te nakon rata. Mnogo je istraživao po crkvenim knjigama. Zanimala ga je i starija povijest posebno područje Novog Zrina. Posjetio je i groblje u Francuskoj poginulih u desantu na Normandiju, gdje je pronašao i grob svog rođaka.

Bio je nemiran duh, uvijek u potrazi za nečim o čemu se znalo a nije se govorilo. Sve je on to htio objelodaniti, no netko moćniji uskratio mu je život, a nama ostavio da krenemo dalje,

Vjerojatno se ovdje nismo dotakli svega, jer njegova svestranost bila je neograničena.

Njegov polet i ustrajnost uvijek je iznenađivao. Hvala ti Zvonko za sve što si učinio. U svojoj skromnosti postao si velik. Poznavajući svaku kuću, ulicu i svakog pojedinca čak do trećeg koljena primjer je kako se voli, poštuje i brani vlastito i širi nesebičnu ljubav prema drugima.

Zvonko pokoj ti vječni!!